

Arrest

nr. 196 740 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 10 mei 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 september 2016 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. zonder voorwerp wordt verklaard.

1.3. Verzoekster dient op 28 november 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 maart 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 20 maart 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2016 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende op 18.02.2008 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 22.06.2011 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.10.2012, aan betrokkene betekend op 26.10.2012. De duur van de asielprocedure (namelijk 3 jaar en 4 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000).

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar fysieke integriteit bij een terugkeer naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De bewering dat zij recentelijk nog via haar familie vernomen zou hebben dat men nog steeds op zoek zou zijn naar haar wordt tevens niet gestaafd met de nodige bewijzen en kan aldus niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zij zeer getraumatiseerd zou zijn door de feiten die zij zou hebben meegemaakt en dat zij suïcideneigingen en depressieaanvallen zou hebben bij de gedachte dat zij dient terug te keren. Deze bewering kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene specificeert op geen enkele wijze hoe zij dan wel getraumatiseerd zou zijn, noch over welke specifieke feiten dit wel zou gaan. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een arrest van het Hof van Beroep Antwerpen d.d. 23.03.2016, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het statuut van staatloze betekent namelijk niet dat betrokkene haar aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar zij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Azerbeidjan, hetzij Armenië, hetzij Oekraïne, hetzij Rusland, hetzij enig ander land waar zij rechtmatig kan verblijven. Betrokkene toont onvoldoende aan dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in één der landen waar zij reeds verbleef. Het is aan betrokkene om zich te richten tot de autoriteiten van het land waar zij verbleef. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat zij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar zij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat zij gezien haar statuut van staatloze niet de nodige documenten zou kunnen bekomen om terug te keren. De loutere vermelding dat zij geen documenten kan zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Zij toont niet aan dat zij stappen heeft ondernomen om na te gaan of zij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij geen reisdocument kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan haar verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

Betrokkene haalt aan dat zij gedoogd werd om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien dient te worden opgemerkt dat haar op 26.10.2012, op 29.10.2013 en op 28.10.2016 een bevel om het grondgebied werd betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Volledigheidshalve merken wij nog op dat betrokkene niet aantoonde dat haar relaties met anderen (zogezegd een hechte vrienden- en kennissenkring) dermate nauw zouden zijn dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen.

Betrokkene haalt verder nog aan dat er nog een beroepsprocedure hangende zou zijn tegen de beslissing d.d. 01.08.2013 waarbij de aanvraag art. 9ter onontvankelijk werd verklaard. Ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er een beroep zou zijn ingediend tegen de beslissing van 01.08.2013, aan betrokkene betekend op 29.10.2013. Zelfs indien zou blijken dat er een beroep zou zijn ingediend dan dienen wij volledigheidshalve op te merken dat dergelijke procedures geen schorsende werking hebben en deze staan bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg.

Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door haar raadsman in dergelijke procedure teneinde haar belangen te laten behartigen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij sinds februari 2008 in België verblijft, dat zij alhier hechte banden zou hebben opgebouwd, dat zij zich volledig geïntegreerd zou hebben, dat zij de nodige inspanningen zou gedaan hebben om Nederlands te leren, dat zij diverse cursussen heeft gevolgd, dat zij diverse opleidingen heeft gevolgd, dat zij alhier diverse vrienden en kennissen zou hebben, dat zij zich volledig zou hebben aangepast aan de Belgische maatschappij en leefregels, dat zij haar volledige leven hier zou hebben opgebouwd en dat zij attesten kan voorleggen van de evangelische kerk, van vzw warm hart en dat zij andere getuigenverklaringen kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 maart 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing werd een afzonderlijk annulatieberoep ingediend (rolnr. 203 162), dat werd verworpen bij arrest nr. 196 742 van 18 december 2017.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert in eerste, tweede en derde middel – die tezamen worden behandeld – een schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 5, 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “de regels van behoorlijk bestuur”.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

' De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Dat de aanvraag van verzoekster overeenkomstig artikel 9 bis wel degelijk ontvankelijk en grond is. Tegenpartij stelt ten onrechte dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat er geen of onvoldoende buitengewone omstandigheden aanwezig zouden zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag in België gebeurt.

Verzoekster is erkend als staatloze en kon onmogelijk terugkeren naar haar land van herkomst aangezien zij geen identiteitsdocumenten had. Zij heeft de nodige inspanningen geleverd om de ambassades te contacteren van de landen waarvan zij eventueel een onderdaan zou kunnen van zijn of papieren zou kunnen bekomen

Verzoekster heeft geen documenten mogen ontvangen van de volgende landen, Armenië, Rusland Oekraïne en Azerbeidzjan, redenen waarom zij erkend werd als staatloze,

Verzoekster beschikt dus niet over een verblijfsrecht in één van deze landen en kan bijgevolg dan ook onmogelijk terugkeren naar één van deze landen om aldaar haar aanvraag 9 bis in te dienen.

Verzoekster heeft dan ook wel degelijk inspanningen geleverd om de nodige papieren te bekomen doch is hierin niet geslaagd hetgeen een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België gebeurd.

De aanvraag dient in deze omstandigheden dan ook wel degelijk ontvankelijk verklaard te worden.

Gezien het feit dat zij erkend werd als staatloze kan zij echter niet terugkeren naar haar land van herkomst.

De motivering van tegenpartij is dan ook niet gesteund op enige juridische correct grondslag.

De aangehaalde elementen houden bijgevolg wel degelijk elementen in om de aanvraag in overweging te nemen. De aanvraag had bijgevolg wel degelijk ontvankelijk en gegrond dienen verklaard te worden nu verzoekster aan alle criteria voldoet.

Dit alles te meer gezien verzoekster uit haar land van herkomst, uit vrees voor haar leven, is moeten vluchten en haar leven nog steeds in gevaar is indien zij dient terug te keren en zij inmiddels werd erkend als staatloze.

De Belgische overheid heeft verzoekster steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet, na jaren van verblijf, simpelweg kan beweerd worden dat verzoekster wist of moest weten dat zij vroeg of laat het land zou moeten verlaten en dat zij diende terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag 9 bis te doen.

Verzoekster is tevens ernstig ziek en hieromtrent zijn er tevens nog twee procedures hangende voor de RW zodat ook hier geen definitieve uitspraak over is. Verzoekster kan dan ook onmogelijk reizen en terugkeren naar haar land van herkomst. Tevens is het zo dat de banden die verzoekster in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Verzoekster is sinds 2008 in België.

Terugkeren naar haar land van herkomst zou een zeer groot risico inhouden voor verzoekster. Derhalve is zij genoodzaakt haar aanvraag in België in te dienen.

Verzoekster is zeer getraumatiseerd door de feiten die zij meegemaakt heeft in haar land van herkomst en heeft suïcide neigingen en depressie aanvallen bij de gedachte dat zij zou dienen terug te keren voor de aanvraag van haar regularisatie.

Volgens het CGVS heeft verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zelfs al zou dit het geval zijn, hetgeen verzoekster betwist, dan nog houdt dit geenzins in dat de elementen waarop verzoekster haar asielaanvraag heeft gebaseerd geen schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenzins beweerd worden dat de problemen van verzoekster reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielaanvraag.

Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit de elementen van haar asielaanvraag blijkt duidelijk dat verzoekster in gevaar is bij zij terugkeer naar Armenië.

Artikel 8 EVRM beschermt daarenboven onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Verzoekster heeft het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Uit de stukken die bijgebracht worden blijkt duidelijk dat verzoekster zich geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving en dat zij hier een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd.

Tevens is het zo dat de banden die verzoekster in de jaren heeft opgebouwd in België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Verzoekster is van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette feiten en hieronder nog te vermelden elementen, ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd en bewijzen dat verzoekster in de onmogelijkheid is om een kopie bij te brengen van haar paspoort of identiteitskaart of het bewijs van enig verblijfsrecht.

Verzoekster haar centrum van belangen ligt inmiddels hier in België nu zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Zij heeft alhier en bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Tegenpartij stelt dat deze redenen onvoldoende zijn om buitengewone omstandigheden uit te maken. Dit is al te simplistische en de aanvraag van verzoekster dient op zijn minst ontvankelijk verklaard te worden aangezien verzoekster onmogelijk een paspoort kan bijbrengen zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken. Verzoekster is niet bekend bij de landen waar zij ooit een band heeft mee gehad en kan bijgevolg dan ook geen wettig verblijf aldaar benomen.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Tegenpartij weigert gewoon het dossier van verzoeker te onderzoeken door simpelweg te stellen dat de aanvraag zonder voorwerp is. Dit is geen correcte houding opzichtens iemand die het statuut van staatloze heeft.

Verzoekster heeft zich wel degelijk gericht tot de diplomatieke autoriteiten doch kon nergens de nodige verblijfs- en/of identiteitspapieren ontvangen.

Dit is juridisch niet correct.

Verzoekster vraagt zich dan ook af of dit geen willekeur inhoud aangezien men de aanvraag van verzoekster niet eens wenst te onderzoeken. De huidige regularisatie procedure heeft dan veel weg van willekeur. Indien men de juiste mensen kent of de nodige politieke invloed laat uitoefenen dan kan de regularisatie in sommige gevallen wel.

Verzoekster is van oordeel dat haar aanvraag vergezeld was van de nodige bewijsstukken die voldoende duidelijk aantonen dat verzoekster haar aanvraag niet kon vergezellen van enige identiteitsdocumenten.

Omtrent de vrees voor haar leven kan verwezen naar de asielaanvraag van verzoekster en de stukken die daar werden bijgebracht. Verzoekster is van oordeel dat deze elementen wel degelijk aantonen dat zij een vrees voor haar leven heeft die onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM vallen.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 03.03.2017 van de Dienst Vreemdelingen is dan ook genomen met machtsoverschrijding evenals de beslissing omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze redenering van tegenpartij is niet correct en op het ogenblik van de aanvraag was aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan, zodat de aanvraag op zijn minst diende onderzocht te worden en louter kon afgewezen worden als onontvankelijk.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte dié de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

' De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State oordeelde in een aantal zaken van staatlozen dat DVZ de 9bis-aanvraag niet zomaar onontvankelijk kan verklaren omdat de aanvrager geen buitengewone omstandigheden aantoot waarom hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk vanuit het herkomstland kan indienen. Een dergelijke afwijzing houdt onvoldoende rekening met de situatie van staatlozen.

De Raad van State oordeelde reeds meerdere malen dat de DVZ de verblijfsaanvraag van een erkende staatloze niet onontvankelijk kan verklaren met het loutere argument dat betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het buitenland kan indienen. Bovendien stelt de Raad van State dat het al of niet toekennen van een verblijfsrecht de grond van de aanvraag betreft. Het kan bijgevolg niet beoordeeld worden als een element voor de ontvankelijkheid van de aanvraag. De DVZ geeft in haar beslissing blijk geen rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker erkend is als staatloze door een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is getreden. (Raad van State, 134.347, 20 augustus 2004, Revue du Droit des Etrangers, 2004, 417 en Raad van State, 136.968, 4 november 2004, TVR, 2005 p. 130).

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

[...]

Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

Dit is onmogelijk nu verzoekster erkend werd als staatloze.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoekster reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in kader van de bescherming van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoeker, blijkt te meer dat verzoekster in gevaar zijn bij terugkeer naar Armenië.

Door haar land te ontvluchten heeft verzoekster zich eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij het slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster vreest zoals hoger aangetoond terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

[...]

Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Armenië.

Indien zij gedwongen zouden worden om terug naar Armenië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie-en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden. Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd zoals duidelijk blijkt uit de bijgebracht stukken.

Tevens heeft verzoekster het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. De stukken die werden bijgebracht in het kader van de aanvraag tot machtiging laten er geen twijfel over bestaan dat verzoekster in België een groot netwerk van relaties en vriendschappen heeft opgebouwd. Vele Belgen zijn ontegensprekelijk van oordeel dat verzoekster in België moeten kunnen blijven.

Tevens is het zo dat de banden die verzoekster in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Verzoekster is sedert 2008 in België.

Indien verzoekster zou moeten teruggaan naar haar land van herkomst zou dit onrechtvaardig zijn en een humanitair onrecht uitmaken.

Het is op grond van de regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid rekening houdt met de gevolgen van de regel dat de aanvraag moet gebeuren in het land van herkomst.

Het is voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst, temeer gezien zij reeds meer dan 8 jaar in België is.

Verzoekster is van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette en hieronder nog te vermelden elementen ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in weerwil van wat verzoekster beweert in haar verzoekschrift, de bestreden beslissing wel degelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard, bij gebreke aan buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt omtrent elk van de door verzoekster aangevoerde elementen concreet gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan in haar verzoekschrift dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering bevat. Verzoekster toont niet aan dat deze motivering niet afdoende of voldoende is zodat ze gehinderd zou zijn in het ontwikkelen van middelen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek, die verzoekster op de motieven uit, wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoekster in haar middel de schending opwerpt van *“de regels van behoorlijk bestuur”* duidt ze niet nader aan welke beginselen van behoorlijk bestuur ze precies geschonden acht. Gelet op het ondersteunend betoog gaat de Raad ervan uit dat het volstaat het middel te beoordelen vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. In casu wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard. Verweerder oordeelde dat de door verzoekster aangebrachte omstandigheden geen buitengewone omstandigheden betreffen en dat dus de aangebrachte elementen niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure. Verzoekster kan derhalve bezwaarlijk worden gevolgd in haar betoog dat verweerder weigert om haar dossier te onderzoeken *“door simpelweg te stellen dat de aanvraag zonder voorwerp is”* en hieraan verbinden dat er sprake is van willekeur. In casu ligt geenszins een beslissing *“zonder voorwerp”* voor, doch wel een beslissing tot onontvankelijkheid, waaruit blijkt dat verweerder verzoeksters dossier wel degelijk heeft onderzocht.

2.6. Verzoekster verwijst naar haar statuut van staatloze en stelt dat zij in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar haar *“herkomstland”*, daar zij niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt. Zij geeft aan de nodige inspanningen te hebben geleverd om de ambassades te contacteren van de landen waarvan zij mogelijk een onderdaan zou kunnen zijn of *“papieren”* zou kunnen verkrijgen.

2.7. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster, die weliswaar in België is erkend als staatloze, niet automatisch een verblijfsmachtiging krijgt. Zij is zoals de bestreden beslissing terecht stelt, onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering, dus ook aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt, *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering.”*

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening gehouden heeft met verzoeksters staatloosheid, doch gesteld heeft dat verzoekster in gebreke blijft voldoende aan te tonen dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in één van de landen waar zij reeds heeft verbleven, met name Azerbeidzjan, Armenië, Oekraïne, dan wel Rusland. Verweerder concludeerde als gevolg hiervan, *“Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat zij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar zij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.”* In deze wijst de Raad erop dat verzoekster naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag enkel het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 23 maart 2016, waarin haar de status van staatloze wordt toegekend, aan verweerder heeft overgemaakt. In dit arrest kan worden gelezen dat verzoekster aangeeft banden te hebben met Azerbeidzjan, Armenië, Rusland en Oekraïne, waarbij zij aangaande de laatste drie landen middels een officieel attest heeft aangetoond *“dat zij niet de nationaliteit van dit land heeft”* en aangaande Azerbeidzjan *“alle redelijkerwijze van haar te verwachten stappen daartoe [d.i. het bewijs of zij al dan niet een Azerbeidzjaanse onderdane is] heeft gezet”*. Aldus kan in het arrest van het hof van beroep duidelijk worden gelezen dat verzoekster afdoende heeft aangetoond niet over de nationaliteit van voormelde landen te beschikken – reden waarom haar het statuut van staatloze werd toegekend – doch nergens in dit arrest leest de Raad enige verwijzing naar een afdoende bewijs, dan wel afdoende inspanningen tot het verkrijgen van het bewijs dat verzoekster in voormelde landen niet over enig verblijfsrecht zou (kunnen) beschikken. De Raad dient verder vast te stellen dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag geen enkel ander stuk heeft gevoegd dat een dergelijk bewijs bevat of waaruit dergelijke inspanningen zouden blijken. Verzoekster poneert in haar verzoekschrift weliswaar niet over enig verblijfsrecht in voormelde landen te beschikken en dat ze *“niet bekend is bij de landen waar zij ooit een band heeft mee gehad”*, doch dit betoog blijkt beperkt tot een louter bloot betoog, dat op geen enkele wijze wordt gestaafd. Verzoekster toont met dit bloot betoog en haar betoog dat ze wel degelijk afdoende inspanningen heeft geleverd teneinde de nodige *“papieren”* te verkrijgen dan ook niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat de omstandigheid dat zij de status van staatloze heeft verworven geen buitengewone omstandigheid inhoudt, daar niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar zij nog over een verblijfsrecht beschikt of kan beschikken teneinde van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De loutere overtuiging van verzoekster dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kan voormelde beoordeling niet aan het wankelen brengen.

2.9. Wat betreft het betoog van verzoekster dat de Raad van State reeds oordeelde dat een afwijzing van een verblijfsaanvraag omdat geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, onvoldoende rekening houdt met de situatie van staatlozen en dat *“de Raad van State reeds meerdere malen [oordeelde] dat de DVZ de verblijfsaanvraag van een erkende staatloze niet onontvankelijk kan verklaren met het loutere argument dat betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het buitenland kan indienen”*, wijst de Raad erop dat, losstaand van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben, verzoekster geenszins aantooft dat de feiten die aan de grondslag van huidig geschil liggen, gelijkaardig zijn aan deze van de door haar geciteerde arresten. Zo wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing wel degelijk rekening houdt met haar staatloosheid en niet is beperkt tot het louter poneren dat de verblijfsaanvraag evengoed vanuit het buitenland kan worden ingediend. Verder kan de Raad niet inzien op welke wijze het gegeven dat verweerder de staatloosheid niet weerhoudt als een buitengewone omstandigheid zou impliceren dat het in kracht van gewijsde getreden arrest van het Hof van Beroep zou worden miskend.

2.10. Waar verzoekster opnieuw zoals in haar verblijfsaanvraag wijst op het gegeven dat zij zwaar getraumatiseerd is door de feiten die zij heeft meegemaakt in haar herkomstland en dat zij suïcideneigingen heeft, evenals depressieaanvallen bij de gedachte alleen al om terug te keren, dient de Raad op te merken dat verzoekster niets inbrengt tegen het motief in de bestreden beslissing dienaangaande, met name dat een dergelijke bewering of loutere vermelding niet kan volstaan en dat enige verduidelijking aangaande het trauma en de specifieke feiten ontbreekt. In deze kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekster zich ook thans in haar verzoekschrift beperkt tot het louter poneren van deze omstandigheid. Noch in de verblijfsaanvraag, noch in huidig verzoekschrift wordt enige verduidelijking dienaangaande verstrekt, laat staan dat dit wordt gestaafd met medische attesten. Wat betreft de nog hangende beroepen voor de Raad inzake beslissingen die werden getroffen inzake medische regularisatieaanvragen, wijst de Raad erop dat inzake één weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – zoals verzoekster in haar verblijfsaanvraag bovendien ook erkent – reeds een arrest werd geveld door de Raad. Bij arrest van 20 juni 2013 met nummer 105 396 werd dit beroep verworpen. Verder kan de Raad enkel de vaststelling in de bestreden beslissing beamen dat niet blijkt dat er een annulatieberoep werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van 1 augustus 2013. Verzoekster brengt thans geen enkel element aan waaruit alsnog zou kunnen worden afgeleid dat tegen laatstgenoemde beslissing wel degelijk een beroep werd ingesteld. Het louter poneren van verzoekster dat zij dit heeft gedaan en dat ze derhalve zonder definitieve uitspraak onmogelijk kan terugreizen “naar haar land van herkomst”, kan bezwaarlijk volstaan.

2.11. Voor wat betreft de in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag aangevoerde vrees voor haar fysieke integriteit indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, weerlegt verzoekster het motief in de bestreden beslissing niet dat zij naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag in gebreke bleef enig bewijs voor te leggen dat deze bewering kan staven. Verzoekster doet immers niet meer dan in haar verzoekschrift opnieuw dergelijke beweringen te uiten, die op generlei wijze worden gestaafd. Verzoekster – die in haar verzoekschrift zelf verwijst naar de asielaanvraag en de stukken die daar werden bijgebracht – toont evenmin aan dat verweerder in deze niet kon verwijzen naar de beoordeling die reeds werd gemaakt door de bevoegde asielinstanties. Zo toont zij niet aan dat nieuwe elementen voorlagen, die nog niet voor voormelde instanties werd beoordeeld. Verzoekster maakt weliswaar melding van *“nieuwe feiten, daterend van na de vlucht”*, doch zij concretiseert, laat staan staft deze bewering op geen enkele wijze. Verder betoogt verzoekster dat artikel 3 van het EVRM een ruimere bescherming biedt dan de Conventie van Genève, doch dienaangaande dient te worden vastgesteld dat één van de toetsingscriteria voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus een risico op *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”* betreft. Een onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus – dat in het kader van verzoeksters asielaanvraag werd gevoerd – impliceert aldus tevens een onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder dient de Raad op te merken dat verzoekster haar betoog inzake artikel 3 EVRM verbindt aan een terugkeer naar Armenië, doch er blijkt geenszins dat zij naar Armenië zou dienen terug te keren. Zoals reeds aangehaald, heeft verzoekster geen bewijzen aangebracht dat zij geen verblijfsrecht kan verwerven in Azerbeidzjan, Oekraïne of Rusland. Zij toont derhalve niet aan dat zij niet naar één van laatstgenoemde landen kan terugkeren om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekster toont met haar bloot betoog – dat bovendien enkel betrekking heeft op een vrees voor een terugkeer naar Armenië – geenszins aan dat verweerder in strijd met artikel 3 van het EVRM zou hebben gehandeld.

2.12. Waar verzoekster betoogt dat een terugkeer naar “haar land van herkomst” zonder meer een schending van artikel 5 van het EVRM zou inhouden – daar zij zal worden blootgesteld aan represailles

wegens landverraad, zij geen inkomen en plaats om te verblijven heeft en zelfs niet in staat is om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken – kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster deze omstandigheid niet heeft opgeworpen in haar verblijfsaanvraag. De Raad brengt in deze in herinnering dat de aanvrager van de verblijfsaanvraag de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Het komt niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, elementen te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken.

2.13. Verzoekster herhaalt voorts de elementen die haar zaak kenmerken, met name dat zij reeds sedert 2008 op het Belgisch grondgebied wordt gedoogd, dat zij gedurende deze periode haar centrum van belangen alhier heeft gevestigd, dat zij een ruime vriendenkring heeft en dat niet kan worden verwacht dat zij deze band met België verbreekt om terug te keren naar haar herkomstland. In deze wijst de Raad erop dat de stelling van verweerder dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in haar geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld. Zo toont zij geenszins concreet aan waarom het voor haar omwille van deze elementen zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit het land van gewoonlijk verblijf dan wel van herkomst in te dienen. De loutere overtuiging van verzoekster dat zulks niet van haar kan worden verwacht, kan niet volstaan om voormeld motief aan het wankelen te brengen. De Raad benadrukt in deze, zoals verweerder tevens aangaf, dat de aangehaalde elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Van verzoekster wordt derhalve geenszins verwacht dat zij volledig en definitief breekt met de banden die zij alhier opbouwde, doch het staat haar vrij deze banden in te roepen in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend vanuit het land van gewoonlijk verblijf.

2.14. In het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoekster naar haar familieleven, doch zij concretiseert niet waaruit dit familieleven zou bestaan. Zo toont zij niet aan dat er nog andere gezins- of familieleden in België verblijven, met wie zij een daadwerkelijk en beschermenswaardig familieleven onderhoudt. Voor wat betreft de verwijzing door verzoekster naar haar groot netwerk van relaties en vriendschappen die ze alhier heeft opgebouwd, wijst de Raad erop dat de aangehaalde elementen van integratie geen zodanig bijzondere feiten of omstandigheden uitmaken dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoeksters privéleven de positieve verplichting voortvloeit voor verweerder om haar hier te lande het verblijf toe te staan, minstens de mogelijkheid te geven een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit België in te dienen. De Raad benadrukt ook dat verzoekster – die nooit meer dan een attest van immatriculatie heeft gekregen in het kader van de precaire asielprocedure – nooit garanties heeft gekregen dat haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou worden toegekend, zodat zij dan ook niet redelijkerwijze kon verwachten dat het mogelijk zou zijn om een grotendeels in illegaal verblijf opgebouwd privéleven, wat zich aandient als een *‘fait accompli’*, verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om op het Belgische grondgebied te verblijven. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Het staat verzoekster vrij een aanvraag om machtiging in te dienen – zich hierbij beroepend op de aangehaalde elementen van integratie - in het land van gewoonlijk verblijf. Verzoekster maakt weliswaar het voorwerp uit van een inreisverbod – waarvan de geldingsduur van drie jaar bij een verwijdering van het Belgische

grondgebied een aanvang zal nemen – doch het staat haar vrij haar grieven ten aanzien van artikel 8 van het EVRM aan te wenden in het kader van een vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, ingesteld vanuit het land van gewoonlijk verblijf (cf. RvS 1 juni 2017, nr. 12 462 (c)) en vervolgens, in geval de opheffing of opschorting is verkregen – bij gebreke waaraan tegen deze beslissing tot weigering van opheffing/opschorting eveneens een mogelijkheid tot het instellen van een beroep voorhanden is – een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van gewoonlijk verblijf. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.15. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14 van het EVRM – dat het verbod op discriminatie inhoudt – concretiseert verzoekster niet op welke wijze deze verdragsbepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve, bij gebreke aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.16. Voor het overige geeft het betoog van verzoekster blijk van onbegrip voor de getroffen beslissing en van de overtuiging dat de door haar aangevoerde feiten en elementen in hun totaliteit ontegensprekelijk en wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die verantwoorden dat zij haar verblijfaanvraag in België kan aanvragen en dat een andere beoordeling onrechtvaardig is en een humanitair onrecht uitmaakt, maar dergelijk betoog kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Deze kritiek geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan.

2.17. De theoretische beschouwingen ten slotte over de formele en materiële motiveringsplicht tonen hiervan geen schending aan in concreto.

De middelen zijn, in zoverre onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA